

TONI LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH — IZHAJA VSAKO ...

v. 49

SPOMINSKI ZAPISKI

Po skrivnih poteh smo dobili v roke osebne zapiske gospoda Globokožepnika. Objavljamo jih, čeprav brez posebnega dovoljenja avtorja. Vemo namreč, kakšne težave so z osebnimi spomini velikih mož.

Objavljeni zapiski so točen posnetek originala. Dovolili smo si le tu in tam pristaviti kakšno vejico ali piko, kajti spod Globokožepnik je v privatnem življenju imel tudi literarne ambicije in si je, razumljivo, zagledal bil v laseh s slovnico.

20. JANUAR: Ardun, to noč smo ga žingali! Zjutraj sem šel naravnost v službo. — V pisarni so me vprašali, če mi je morda umrla tašča, ker tako slabo izgledam, toda jaz sem mislil na Zoro, ki mi je pustila na sprajci spomin na »kunteht lipenštift«. — Hudič, to moram spraviti stran! Žena ni prav nič preveč navdušena, če ji prinesem domov takšne spomine...

Zdaj mi je začelo razbijati po glavi. Po šepavem ritmu, kot jazz v naših ka-

varnah. Na kavo bi šel, če bi ne pognal ponoči zadnjega dinarja. Hudir, že spet denar in žena! Oboje je povezano tesno kot reklama s filmi v mariborskih kinematografih — oboje kriminalno! Res, zapravlil sem zadnje tisočake, ki mi jih je dala žena za drva. — Kaj naj naredim? Iz tega se moram nekako izmazati...

23. JANUAR: Pravišo: petek slab začetek. Zame to ne velja, zame je danes srečen dan. Zaradi denarja sem uredil. — Kako? Stvar je bolj preprosta, kot bi si človek mislil. Če bi prišel na to že prej, bi se ne gnal tako za vsak dinar. V silii je človek najbolj iznajdljiv. Spoznati se moraš na knjigovodstvo — in mirna Bosna! Tu nekaj zbrišiš, tam nekaj pripišeš, potem se zgubi kakšen račun, nekje »stvariš« kakšno naročilnico in ni vrag, da bi ti kaj ne priletelo v žep! Knjigovodstvo je fina stvar!

Zora mi je obljubila, da lahko pridem zvečer k njej

na dom. To ni tako upadljivo ljudem. Seveda ne smem priti praznih rok. Najlonc si želi.

2. FEBRUAR: O, krucifiks! Zadnji teden smo se gnali. Zlampali smo, da je vino teklo po mizah. Natakariji so bili kot med, kolegi so bili kot med, Zora je bila kot med, jaz sem pa plačeval. Vse skupaj je bilo precej na veliko. Dvajset jurčkov smo pognali v tednu dni. Tudi večerajšnja plača je že stekla.

Danes se moram pošteno spoprijeti s knjigovodstvom. Žena štrajka in zahteva denar. Do večera moram »stvoriti« plačo in še nekaj tisočakov več, da mi bo verjela, da sem delal zadnji teden nadure...

18. FEBRUAR: Zadnje dni si nisem utegnili beležiti spominov. Malo sem spal, mnogo pil, malo delal, mnogo zaslužil, malo mislil, mnogo govoril. Nočoj bom doma. Z Zoro sem se sprl. Premalo so ji najlonce, rada bi več. Trapa neumna! Misli, da je samo ona na svetu! Manjka takšnih, ki se zadovoljijo z najloncami!

Pa tudi ženi moram nekaj kupiti. Začela je sumiti. Ne bi rad, da bi zvedela za storiše okrog Zore.

24. FEBRUAR: Spet je šla noč. V baru sem spoznal blondinko, ki mi je pri vinu mnogo obljubljala. Pa tudi držala je besedo. Ta ženska je ogenj, Zora se lahko skriva pred

njo. Pa svoj kšeft pozna! In vse je šlo celo brez najlonc!

Nocoj se moram naspati. Potem pa bo treba pomisliti tudi malo na službo.

10. MAREC: Zadnje dneve sem preživel v službi. Sit sem že lumpanja, le z blondinko sva se dvakrat dobila.

V službi mi gre odlično. Odkar si pri kolegih ne sposojam več denarja za cigarete, me vsi cenijo. Včasih jih povabim celo na kozarček vina. Preveč ne naročam, lahko bi postalo sumljivo. Za krokanje najdem druge ljudi. — Kot sem rekel, v podjetju me vsi cenijo, in čeprav polovico manj delam kot včasih, imam izgleda, da zlezen naprej.

(Nadaljevanje na 2. strani)

DOKAZI GOVORE...

— Ecco, signore e signori, ladies and gentlemen, mesdames et messieurs, vidite sami: Vprašal sem te ribe, če govorijo slovensko — niente! Vprašal sem jih, če govorijo hrvaško — niente! Torej jasen dokaz, da je Jadransko morje mare italianissimo, il grande mare nostrum!

Pri vedeževalki

— Signor Bartoli — samo črno vidim, samo črno! Če Italija ne dobi Trsta — vidim črno za vas, če ga pa dobi, vidim tudi črno — da — da — črno je, podobno srajci...

GLAVA

Onorevole signor Beppo je bil na pregledu pri slavnem rimskem zdravniku.

»Veste, signor Beppo,« je dejal zdravnik, »v vaši glavi nekaj ni v redu. Najbrž ste zadnje čase z nečim le premočno pretresli naravni red! Najbolje bo, pustite mi jo tukaj, da jo popravim in se oglasite čez kakšen teden!«

»Va bene!« je dejal signor Beppo, vzel reverz za glavo in odšel. Zdravnik je resnično vzel glavo v popravilo in jo spravil vsaj v glavnem v red. Toda onorevole Beppo ne pride in ne pride po svojo glavo. Šele čez dolge mesece se je zopet oglasil in zahteval svojo glavo.

»Per dio santo!« je vzkliknil zdravnik, »kje ste hodili toliko časa, onorevole Beppo,« saj sem že skoro jaz pozabil, da imam vašo glavo še vedno tukaj!«

»Niente, ne fa niente, carissimo dottore! Nič ne-del Veste, bil sem ta čas delegiran kot izvedenec naše vlade za tržaško vprašanje, pa glave absolutno nisem potreboval!«

V času italijanskih karnevalov

— Med nami povedano — signor Giulio — ta nos ste najbrž dobili v naši diplomatski službi v zvezi z zadevo Trst...?

SUPERMODERNE BASMII

ZAKAJ SE AMERICANI IN RUSI NE MOREJO SPORAZUMETI GLEDE NEMŠKIH MIROVNIH POGOJEV?

Majhen otrok se obupno joče na cesti. Nekdo mimoidočih pristopi in ga vpraša: »Zakaj se jočeš, fantek?«

»Zato,« zahlipa nemški malček »ker mi pretepajo očeta!«

Na drugi strani ceste se dve hudobni pojavi resnično pretepata in ena drugo mlatita po glavi.

»Kateri pa je tvoj oče?«

Fantek zopet v jok:

»Saj, ravno zaradi tega se pretepata...«

ZAKAJ ZAHODNJAKI NE MOREJO OZDRAVITI ITALIJANOV IRENTIZMA?

Dobrodelna dama obiše zavod za duševno bolne in se ustavi pred mlado bolnico:

»Povejte mi, gospod primarij, kaj manjka tej mladi in čedni ženi?«

»To je dekle, prosim, ima pa fiksno idejo, da je žena!«

Obiskovalka se pomilovalno nasmehne:

»Pa ji gospodje tukaj res ne znajo pomagati...?«

BORBA ZA MIR

— Kam pa tako oborožen, signor Pietro? Na lov?

— Ne! Demonstrirat za mir...!

RESITEV

Madžarska vlada se je sestala, da bi proučila pereč problem stanovanjske stiske in prehrane. Na sejo so poklicali tudi znanega modrijana. Predsednik vlade Nagy Imre ga je vprašal, kako bi rešil ta dva težka problema, kajti vlada si ne zna več pomagati in ne najde izhoda.

Modrijan se nasmehne in pravi: »Vsa stvar je zelo enostavna. Odprite zahodne meje in stanovanjsko vprašanje bo v dveh dneh rešeno.«

»In prehrana?«

»Zaprte vzhodne meje...!«

Francozi v Indokini

»Ta je pa dobra! Žena mi piše, kako je vesela zadnjega govora našega ministrskega predsednika, da je končno vojna nevarnost minila...!«

AMERISKA ZGODBA

»Tegale Nixona so podkupili z 18.000 dolarji...«

»Kdo je že ta Nixon?«

»Republikanski podpredsednik!«

»Svinjarija!«

»Kaj? Da je sprejel 18.000 dolarjev?«

»Ne, ampak, da so to zvedeli...«

SPOMINSKI ZAPISKI

25. MAREC: Denar kar kopni. Odkar sem se spoznal z novimi metodami knjigovodstva mi je zdrselo skozi prste že okrog tri sto jurčkov. Sicer pa, kdo bi jih štel! — Postati moram previden, zato sem se danes zadovoljil le z desetimi tisočaki. Z njimi se moram pretolči vsaj skozi deset dni.

1. APRIL: Revizija poslovanja!!!

Tu je gospod Globokozepnik nenačoma zaključil beleženje osebnih spominov. Dal je uradno izjavo, da je moral spominske zapiske nasilno prekiniti, ker so bili nekateri mnenja, da iz zdravstvenih razlogov zasluži spremembo zraka.

Res, na sodišču so se strinjali, da mu lahko dveletna sprememba zraka samo koristi, in celo

branilec je dejal, naj bo vesel, da je padel pod gospodarski kriminal. Če bi tistega pol milijona ukradel, bi dobil gotovo vsaj še enkrat toliko. Sicer pa ne maramo dajati nobenih prognoz naprej: ko se bo vrnil, bo morda nadaljeval s spominskimi zapiski, ali pa tudi ne. Vemo le to, da ga v podjetju nestrpno čakajo.

Asociacije

— Kako praviš, otrok moj, na kaj te spominja ta živalca? Na italijansko upravo v Trstu...?«

NE SODELUJEMO

V Italiji pripravljajo veliko stavko. Na trgu stoji tudi gruča ljudi in se ne zmeni za govornika, ki agitira za stavko.

»Kaj pa vi, tovariši, ne boste sodelovali?« jih je nekdo vprašal.

»Ne! Mi smo brezposeln...«

VIDNA IZJAVA

vidnega zastopnika palače Chigi

»Ecco — signori, enostavno ne morem razumeti jugoslovanskih očitkov, da mi nočemo prvi umakniti naših črt z jugoslovanske meje. Vendar bi lahko vedeli iz lastne izkušnje, da bi mi prvi bežali, če bi bilo treba...«

SODOBNA KUHARIJA

Nekje v Zahodni Nemčiji.

Mož pride domov in vpraša ženo:

»Kaj pa delaš?«

»Denacificiram krompir.«

»Kako?«

»Da, največje dajem na stran, da jih uporabim prihodnjic!«

Razorožitvena konferenca

Kot torej vidite, my dear friend, principialno sva si torej edina! Vojska je pač vsem državam potrebna — in vsa sreča je, da imamo civiliste, ki vso to zadevo plačujejo!

Izgubil sem humor

Najditelji pošteni, zdaj pozor: izgubil sem slučajno svoj humor, ohranjen dobro in trpežen, bilo ga je menda za sveženj. Ker mi poklicno je potreben (pardon: sem namreč plačan humorist) in nanj me veže vzrok oseben, najditelj naj ne bo kak egoist in naj mi vrne ga pošteno. (saj njemu je menda vseeno!)

V zahvalo javno poštenjaka nagrada že v odstotkih čaka. Poštenje plačati me veseli: vsak »vle« deseti naj si pridrži! In poleg tega še moralno prejel priznanje bo pohvalno: usmilil se je humorista in vest njegova bo vsaj čista. Če pa tajil bo najdbo, vse na dan prišlo bo, mož je bil opazovan!

Profesionalni humorist.

TRIJE BRZOJAVI

Sine! Pohiti s študijem, kajti preko časa te na univerzi ne morem vzdrževati!

Tvoj skrbni oče.

Nesrečni moj sin! Ali me hočeš uničiti? Zakaj ne študiraš? Odkod pa naj jemljem denar za tvoje lenuharjenje na univerzi?!

Tvoj ogorčeni oče.

Dragi sinko! S svobodnim vpisom na univerzo si lahko podaljšaš otroški dohodek za pet semestrov. Hura! Še imaš čas — na državne stroške lahko delaš kar hočeš!

Tvoj presrečni oče.

NASVET KERMAUNERJU

Brez škode bil bi lahko manj igriv, zato pa toliko bolj — razumljiv!

PRESENEČENJE

Kako bili smo vsi veseli: (po dolgem času spet izzvan), Kosmač zagledal je — ne beli — temveč celo — »Pomladni dan«!

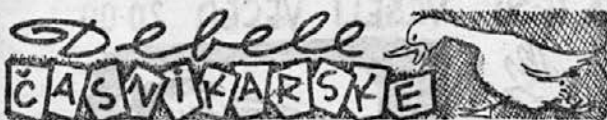
ČUDA TEHNIKE

Trije izumitelji so se pogovarjali:

»Konstruiral sem takšen vžigalnik, ki prižge pri vsakem drugem pritisku« se je pohvalil prvi.

»To ni nič! Jaz sem konstruiral vžigalnik, ki ima tajni predal za vžigalce, za primer, da tvoj vžigalnik ne vžge!« je dejal drugi.

»Vse to je nič proti temu, kar sem izumil jaz!« je vzkliknil tretji. »Jaz sem konstruiral vžigalnik, ki ima v tvojem tajnem predalu za vžigalce še poseben tajni predal za gobo in kresilo za primer, če bo naša industrija vžigalce zopet hotela preseči plan izvoza.«

VEČER, 27. 11. 1953: Obratovanje avtobusnih prog... Ho! Nelojalna konkurenca ali kaj? Kaj pa počnejo potem avtobusi, če že kar proge same obratujejo...?

LJUDSKA PRAVICA—BORBA, 26. 11. 1953: Razne slavine, iz katerih so med vojno obilno tekle apanaže... Ne trudite se, dragi bralci, v Slovenskem pravopisu te besede še ni! Bo pa gotovo kmalu — saj če smo lahko posvojili lepo besedo »podurhati« (str. 543), zakaj ne bi tudi srbohrvatsko »slavino«...

LJUDSKA PRAVICA—BORBA, 28. 11. 1953: Čeprav je šlo za krvoprelitje in fašistično zaroto, je tržaško sodišče pokazalo svojo nepristranost...

... in fašistične razgrajače obsidilo — mislite, dragi bralci! Kako kruto se varate! Kajti sodišče jih je izpustilo na svobodo! Kljub temu se vam ni treba bati, da držite v roki »Messenger« ali »Osservatore Romano« — ne, to je le zopet enkrat ena debela, časnikarska...

Težave v knjigovodstvu

Knjigovodstvo je — priznajte — silna stvar! Pomislite samo: ljudje pišejo in pišejo, seštevajo, odštevajo, zopet pišejo in računajo in končno pišejo — vse dokler se nihče več ne spozna! To ni tako enostavno, kajti knjigovodstvo je naša največja pridobitev v borbi proti atavističnim nagonom v nas ljudeh, da bi stvari okrog nas poenostavljali. Ne, dragi moj — v kompliciranju je napredek!

In tu je — kot rečeno — knjigovodstvo pionir!

Tako tudi pri nas!

Ne bom trdil — nismo velepodjetje. Še tako imenovano večje podjetje nismo. Pravzaprav smo samo majhno podjetje — toda kar se knjigovodstva tiče, spadamo kljub vsemu med vodilna podjetja. Nihče se v njem ne spozna. Niti naš knjigovodja sam, ki je glavni knjigovodja in edina knjigovodska moč obnem! Kajti, kot rečeno, majhno podjetje smo, toda z velikimi ambicijami in možnostmi. Zato je zaenkrat, tako smo vsaj mislili, za naše knjigovodstvo ena moč dovolj. Vsaj za naše skromne potrebe po kompliciranju enostavnih stvari.

Potem pa je prišla revizija. (Ne vem, kako to, da nastopa v vseh sodobnih zgodbicah kot nekakšen »deus ex machina« ta nesrečna revizija. Vse teče v najlepšem redu — in prav takrat:

bum! kot strela z jasnega — revizija v podjetje). Kot se spodobi za sodobno urejeno knjigovodstvo, se seveda revizija tudi v našem knjigovodstvu ni prav nič spoznala. Saj končno — ali smo, ali nismo! Knjigovodja je sicer imel nekaj ugovorov, da je on sam absolutno premalo, da bi stvari v knjigovodstvu lahko primerno kompliciral in da bi dosegel vsaj srednjeevropsko raven. Sam da enostavno ne zmore stvari dovolj dostojno zmešati in skomplicirati ter da nujno potrebuje pomoč v knjigovodstvu. In to kajpak kvalificirano moč — jasno — in ne kakršnega koli huncveta, ki bi v svojih barbarških nagonih morda celo poenostavljaval svete knjigovodske skrivnosti in obrede!

Revizija je staknila glave in sklenila: naš knjigovodja ima v bistvu in principu prav! Zatorej je revizija postavila ta očitik tudi našemu upravniku, ali kakor se bolj olikano reče, tovarišu direktorju. Toda tudi naš tovariš direktor ni od muh. Ob tem očitku je samo dvignil roke:

»Tovariša od revizije!«, je dejal, »verujem da naš knjigovodja sam ne zmore vseh komplicacij v knjigovodstvu! Toda kaj bi naj še z eno močjo v knjigovodstvu! — Saj smo že imeli eno takšno moč, pa je bilo še slabše, kajti takrat sta s knjigovodjem ves dan — igrala »šnops!«...«

POLITIKA

kot jo gledajo drugod

Dr. OZN: »Samo težki primeri tokrat!« (Neue Ruhr-Zeitung, Essen, Zah. Nemčija)

Angleška Gvajana — trnov problem! (New-York Times, New York, ZDA)

Carmen svojemu novemu ljubimcu z Zahoda: »Ti si mi sicer pobil moja prva dva ljubimca — toda jaz ljubim močne može!« (Die Weltwoche, Zürich, Svica)

Italijanski NATO (= Severoatlantski pakt) rekrut: »Hočem špagete à la Trst — ali pa odpovem!« (Hannoversche Presse, Hannover, Zah. Nemčija)

V LJUBLJANSKI MEGLI

Pč žepu v plašču robček sem iskal, ko je nekdo zaklel: »Hudič prekleti!« Po roki me je mahnil in dejal: »Prepozno, stara! Danes je že — peti!«

Če bi bil naš radio televizija

DOBRO JUTRO DRAGI
POSLUŠALCI 5-30

JUTRANJA TELOVADBA 6-00

KULTURNI PREGLED 14-20

PLOŠČE PO ŽELJAH 18-30

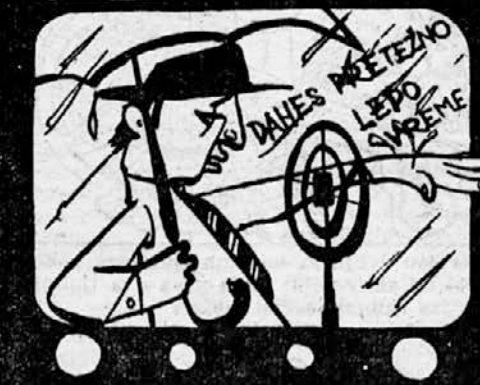
RADIJSKA REKLAMA 14-30

VESELI VEČER 20-00

VREMENSKA NAPOVED 6-30

NASVETI ZA KMETOVALCE 17-00

JUGOSLOVANSKI SOLISTI
PRED MIKROFONOM 13-00

ZA PRIJETNO
LAHKO NOČ 22 25

Red je pol življenja

— Jasno, naravno, tovariš direktor, seveda imam zahtevani akt tu pri sebi, takoj pri roki, seveda — samo trenutek prosim, da ga vzamem še iz fascikla...!

KONČNO ENKRAT

Mala Milica ima pet let. Sedi za mizo in pred seboj ima papir, na katerega riše čudne oblike.

»Kaj pa je to, Milica?«
Jo vpraša mamica.

»To je bog, mamica!«
»Kako — bog?« je mamica začudena. »Saj nihče ne ve, kakšen sploh jel!«

»Prav,« se odreže Milica, »bodo pa vsaj sedaj vedeli!«

RESNE SKRBI

»Veste, bolezen mojega moža me resno skrbi. Noč in dan moram biti okoli njega!«

»Kako to? Saj ga vendar neguje bolničarka!«

»Saj — saj, prav zaradi tega...«

PRAVZAPRAV RES

Našega Boreta smo poslali v gledališče. Zelo je bil vesel, da je smel tja — zato je bila razumljiva njegova nevolja, ko je bral na gledališki tabli: »Zaradi obolenosti v ansamblu odpade!«

Ves jezen pride domov: »Kaj me briga ansambel, če je bolan! Saj jaz bi rad šel v gledališče!«

Prezaposlenost

— Halo — kdo je tam?
— Kako? — Ste vi?
— Halo, halo! Centrala — halo, centrala! Ali slišite? S kakšnim prekletim idiotom ste me pa pravzaprav zvezali? Kako? — Kaj pravite? S samim seboj? Svojo številko da sem zahteval? ...«

Iz dejaja pod kavn

»Čudna stvar,« je vzdihnil znani francoski javni delavec spričo številnih memoarjev, ki jih izdajajo najrazličnejši možje v vedno večjem številu, »kako nam poskušajo s pisanjem memoarjev pokvariti spomin...!«

Na korejski fronti je narednik Jim Snipper dobil nalogo, napeljati telefonski vod od štaba naprej do prvih položajev. Ko je končno vzpostavil zvezo, se mu na drugi strani žice ni hotel nihče oglašiti. Ves besen je zvonil in zvonil, dokler se le ni oglašil neki glas. Jim Snipper se je v telefon pošteno izkašljal in okregal nemarnega telefonista. Ko je za trenutek prenehal, se je oglašil oni:

»Vi — poslušajte, kaj pa si sploh upate? Ali veste, kdo je tu pri aparatu?«

»Ne!« se je zadržal narednik Snipper.

»Polkovnik Morton!« Snipperju so se zašibila kolena.

»Gospod polkovnik,« je vprašal Snipper nazaj, »ali veste, kdo je tu pri aparatu?«

»Ne!« je dejal polkovnik Morton in Snipper je z olajšanjem dejal: »K sreči...!«

Ernest Hemingway, znani ameriški pisatelj, je prvič obiskal Pariz. Njemu v čast so priredili večerjo in na njej so ga vprašali, kako mu je Pariz všeč.

»Oh, nekoliko me je razočaral,« je priznal Hemingway, »v enem svojih romanov sem ga precej drugače opisal...«

»Vi ubogi človek,« je dejala v Parizu starejša gospa nekemu zapuščenemu beraču, »ali ste res tako sam na svetu, da se nihče ne more pobrigati za vas?«

»Kaj pa mislite!« se je razburil berač, »da bi se pustil podpirati od tujih dam, če bi imel ženo, ki bi me lahko preživljala!«

Hildegarda Kneff, znana filmska igralka, je bila operirana. Profesor, ki jo je operiral, jo je srečal kasneje na ulici in je niti pogledal ni.

To se je ponovilo nekajkrat — tako da ga je igralka enkrat le ustavila in vprašala, zakaj je noče več poznati.

»O, oprostite,« se je opravičil profesor, »toda dejansko se vas spominam samo od znotraj...!«

Italijanska filmska igralka Gina Lollobrigida je končno le sprejela ponudbo iz Hollywooda. Ob njenem prihodu v Los Angeles je zapisal neki ameriški časopis: »Najboljša uvozna roba iz Italije po špagetih.«

Joachim Ringelnatz je šel nekega dne k zdravniku za oči.

»Vedno imam pred očmi tak rdečkast pajčolan,« je žalostno dejal zdravniku tačas, ko ga je ta preiskoval.

»Dragi moj — težko vnetje očesne veznice imate...« je dejal končno zdravnik, Ringelnatz pa je ves vesel poskočil:

»Res — doktor! Ne veste, kako sem vesel!«
»Teško vnetje veznice imate — sem dejal!« je s poudarkom ponovil zdravnik.

»Saj, saj!« se ni dal ugnati Ringelnatz v svojem veselju »veste, mislim sem, da prihaja to od pitja...«

V službenem poročilu kriminalne policije v Steyru je pisalo:

»Izvršili smo naslednje uradne posle: 25 poneverb, 15 roparskih napadov, 11 avtomobilskih tatvin, 1 poskus atentata in 18 težjih vlomov...«

Slavni nogometaš Posipal je potoval skupaj z nekim mladim možem, ki je mislil, da se mora strahovito hvaliti. Med drugim je pripovedoval, da je pred nedavnim tik pred zajtrkom pretekel dvanaest kilometrov v manj kot pol ure

»Ali bi to zmogli tudi vi?« je končno triumfirajoče vprašal Posipala.

»Seveda!« je dejal ta mirno. »Teči sicer ne, toda lažem lahko prav tako...!«

V Parizu si pripovedujejo naslednjo zgodbo:

Pesnik Claudel, ki je bil za časa življenja prepričan katolik, je potrkal na nebeška vrata. Peter mu je odprl in ga peljal na zanj rezerviran prostor. Nenadoma se je Claudel ustavil in začudeno dejal:

»To pač ni mogoče... moj smrtni sovražnik, André Gide, tukaj v nebesih? In to še meni ob strani!«

»Čemu ne?« je dejal Peter smeje. »Ko je Gide prispel sem, je dejal, da je zanj najhujša kazen biti skupaj s Claudelom. Zato smo si pač prihranili transport v pekel...«

Kirurg, ki se je v mladosti poskušal na nekem podeželskem odru kot bariton, je v univerzitetni kliniki pravkar uspešno končal operacijo slepiča. Študenti, ki so opazovali potek operacije, so navdušeno zaploskali. Kirurg pa se je spomnil na čase svoje operne slave. Skromno se je priklonil gledalcem, pokazal na odrezani slepič in potem, ko se aplavz le ni hotel poleči, ponovno odprl šive, da bi operacijo ponovil...

Zanimiv roman v podlistku

— Čudno, da današnjega časopisa še vedno ni...?

TEMU SO SE SMEJALI NAŠI STARI

Župnik je pridigal. Pridigala je bila dolgočasna in ljudje v cerkvi so ali drekali, ali uhajali iz cerkve. Edino stara ženica v prvi klopi je ob župnikovih besedah bridko jokala.

Po pridigi jo župnik ves srečen vpraša, kaj jo je v njegovi pridigi tako ganilo, da je jokala?

— Oh, prečastiti — je vzdihnila ženica — veste, tudi moj sin je v bogoslovju! Pa sem ves čas mislila na to, če bo tudi on tako pridigal — kakšna škoda za denar in fanta, da smo ga dali v šole...«

Po hribu navzgor je vlekla mlada vajenka težko naložen ročni voziček. Vlekla je težko in kolesa so se vdiral globoko v cestno blato. To je videl neki dobrušni človek in pomagal dekletu izvleči voziček na vrh hriba. Tam jo je ves zadihan vprašal:

»Kako to, dekle, da tvoj mojster ne ve, da sama tako težko naloženega vozička ne boš mogla privleči na vrh hriba!?!«

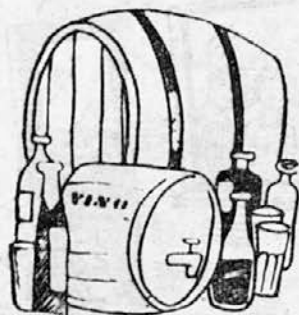
»Seveda je vedel,« je dejala dekle, »toda rekel mi je: kar pojdi, kar pojdi, se bo že našel kak bedak, ki ti bo pomagal vleči v hrib...«

Nova stranka

— Prav je, da se seznanite tudi z nama. Zaradi naju so se namreč vse dosedanje stranke izselile!

Ljubljanske slike

LJUBLJANCA

DRAMA

Emona

LJ MEGLA

NARODNA GALERIJA

DAJ — DAM

Vohličeve iz Ptuja

Človek lahko v Ptuj. telovadba! Takoj sem se vpisal v telovadno društvo »Partizan« in zdaj zmrzujem naprej. Izgleda, da imajo vsi člani društva premog in da je telovadba nepotrebna.

Huda mi prede. Zebe me kot tistega pingvina iz filma »Trije kavalirji«. Začel sem strastno kaditi plesnive »Neretve«, ki jih prodajajo v neki trgovini za 28 dinarjev. Poceni ogenj je to in na pljuča deluje zelo blagodejno. Zagreti pa se nikakor ne morem. Te plesnive cigarete in pa kruh, ki ga pečejo v ptujskih pekarnah, so moj edini užitek. Kruh uporabljam namesto žvečilnega gumija. Mirne duše ga lahko na debelo žvečiš in vlečeš iz ust dolge, elastične trakove, če se ti prej ne upre neki svojstven priokus, ki ga ima ta »žvečilni kruh«.

Tako, če ne bom zmrznil do prihodnjic — na svidenje! Martin Vohlič upokojenec

Ko sem ugotovil, da bom na premog čakal do pomladi, sem začel razmišljati, kaj naj storim. Na misel mi je prišla sijajna ideja:

Ko sem ugotovil, da bom na premog čakal do pomladi, sem začel razmišljati, kaj naj storim. Na misel mi je prišla sijajna ideja:

SREČNI LJUBLJANČANI

Presrečna si, Ljubljana til! Presrečen zdaj je vsak tvoj sin: Meso ceneje bo te dni za celih — čujte vsi! — pet din! »Mesnini« krila si izgubo, zato pa sveto daješ nam obljubo: Če tri sezone klavne preživimo, meso po stari ceni spet dobimo!

ŠE NEKAJ BRUN V TUJEM OČESU

Marsikdo, ki se rad pozabi zahvaliti za sprejeti dar, uporabi staro krilatiko, da je dajati lepše kot pa sprejemati. Pri tem pa ne bi smel pozabiti, da se teh besed lahko posluša samo tisti, ki daje.

Če kdo druge zmerja s trmoglavci — hoče navadno prodreti z lastno trmo!

Pri marsikom se neha poštenost tam, kjer se začneja lastna korist!

Mnogi ljubijo resnico samo zato, ker jo lahko povedo drugim v obraz!

MILO ZA DRAGO

1. prizor:

Napovedovalec neke radijske postaje: »Sedaj je na vrsti Jaka Kurnik iz Kurje vasi. Zal plošče, ki ste jo želeli, nimamo — pa vam bomo zavrteli tole ljubko skladnico...«

2. prizor:

Jaka Kurnik je dobil račun za nepredvajano ploščo. Sel je na pošto in oddal velik paket s spremnim pismom: »Sprejel sem vaš račun za predvajano ploščo. Zal pa denarja nimam in vam pošiljam zato petdeset opek — vrednost je ista...«

Liublianski problem

— Ali je zopet kdo kupil pokvarjene klobase?
— Ne, tokrat je slučajno nekoga povozil avto...

TEORIJA IN PRAKSA

Je svinjska koža dragocena stvar, navdušeno nam trobijo vsi listi. Očitno se za to ne zmeni tisti, ki svinje kolje — ljubi naš mesar! Saj mirno in brez velikih besed prodaja nam meso z vso kožo vred. Pri tem mu odločitev je najlažja: saj z mesom koža je pač mnogo dražja!

PROTESTIRAJO:

- KONJI, ker so zaprli moža, ki je končno rehabilitiral njihovo meso in ga izenačil z govejim...
- JAJCA, ker so na trgu po tako strahotno nizkih cenah...
- GOSPODINJE, ker v nobeni mesnici ni mesa po 200 dinarjev, temveč le po 180...
- PAPIRNICE, ker je bil te dni tak naval na rdeč papir...
- SEDEŽI v prvih vrstah kina Partizan, ker se na njih skoro ne poznajo več številke...
- GLAVNI MOST, ker so na njem nedavno ves večer gorele vse luči...
- SV. MIKLAVŽ, ker se ga otroci vedno manj boje...

»Če ti je slabo, dragi moj, lahko pokličem zdravnika!«
»Nikar! Saj prav zaradi njegovega računa mi je slabo!«

NOVI KOLEGA

»Je to res, da je vaš novi kolega pri delu tako izredno priden in delaven?«
»Res, tako je delaven, da ga ves dan kar gledamo, kako dela!«

NEZAUPANJE

V neki mariborski trgovini s kolesi je prodajalec ponujal kolo domače tovarne »Rog« - Ljubljana. Kupec je dolgo in nezaupljivo ogledoval kolo, končno pa dejal:
»Nič ne rečem — samo če je to res ljubljanski »Rog« — pod firmo »Rog« sem namreč že dobil v Mariboru konjsko meso za goveje...«

NI VSE ZLATO...

»Kako to, da prodajate tako drobna in gnilla jabolka? V izložbi pa imate vendar samo lepa jabolka!«
»Že, že! Toda tista so samo za — reklamo!«

IZVLEČKI IZ KRITIK

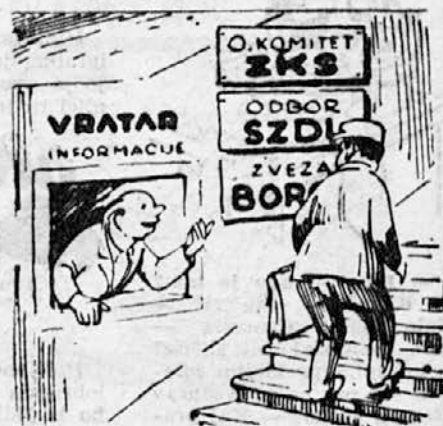
... mladi avtor se je pri svojem delu močno opiral na Shakespeara, se v kompoziciji drame držal Schillerja in se v verzih naslonil popolnoma na Puškina — tako da je res čudno, kako je mogoče, da je komad pri izvedbi tako propadel.

... najnovjša opera našega priljubljenega skladatelja predstavlja dejansko napredek. V njej je vedno več njegovih lastnih idej in melodij.

... včerajšnji večer je gotovo predstavljal višek za našega dolgoletnega glavnega igralca — v tej vlogi je bil tako odličen, da ga skoro nismo spoznali iz njegovih običajnih vlog!

»Kako to, da si tako bled, Peter? All si bolan?«
»Ne, včeraj me je dobil dež in me do kože opral...«

Med tovariši

— Hej, gospod, kam pa vi...?
— ???
— Da, vi, gospod, va: vprašam!

Fantomska pošta

VNOVIČ PREDRT ZVOČNI ZID! PO PRIMERU SLOVENJEGRAŠKIH POSTARJEV ZE ZOPET NOV PRIMER NEZNANSKE NAGLICE NAŠE POSTE! PROTEST SVETOVNIH REKORDERJEVI! — DRAMATIČNA BORBA ZA PRVENSTVO MED SAMIMI POSTARJI: TELEFONISTI IN TELEGRAFIŠTI PROTI NELOJALNI KONKURENCI PISEMSKEGA PROMETA!

Bilo je tako:

Dne 3. decembra 1953, točno ob 9h 14' 33" po srednjeevropskem času, je prispelo v redakcijo »Totega lista« pismo, ki bo šlo v zgodovino svetovnega poštnega prometa kot najhitrejša pismo. Z neznansko naglico — kot je bilo kasneje na podlagi natančnih merjenj in kompliciranih izračunov mogoče ugotoviti: preko 171.000 m — je prevaillo to pismo razdaljo iz Cerknega pri Idriji do Maribora in našega uredništva. Pismo je napisal naš nič hudega sluteči bralec tovariš Anton Skok — in morda je njegovo ime tako vplivalo na rekordno naglico tega superekspresnega pisma, ki ga je pošta v pičlih 266 dneh uspela prepeljati iz

Cerknega pri Idriji (kako rafinirano: prav Cerkno pri Idriji so izbrali za ta fantastičen poizkus!) do Maribora, Kopalniške ulice 2!

Kako, vprašuješ, dragi bralec? 266 dni? Kaj pa nadzvočna brzina 170.000 metrov? Kaj pa točni izračuni?

To je — bila, dragi bralec, samo majhna tiskovna pomota. To fantomska brzina je pismo namreč doseglo ne na eno sekundo — računano zračne linije, saj sicer se vrtoglave naglice nikoli ne bi moglo doseči — temveč na eno leto!

(Op. ur.: Tehničnemu muzeju LRS leži pismo na razpolago v uredništvu »Totega lista«)

ČE BI JAZ BIL ...

... VRATAR na balkonu Mestnega gledališča v Ljubljani, bi še kar naprej spuščal ljudi po začetku predstave v dvorano. Jaz bi imel dobre zivice — za druge se pa ne brigam!

... UPRAVNIK ljubljanskega Mestnega gledališča, ne bi prijavljaj vsake predstave društvu skladateljev za plačevanje tantiem. — Vztrajal bi na tem, da škripanje stolov ni glasba in poklical bi za priče vse obiskovalce. Gotovo bi pravdo dobil!

... POSTNI USLUŽBENEC v Ambrusu v Beli krajini, bi si kupil helikopter, kajti na ta način bi se izognil smrtnim nevarnostim, ki prežijo na tiste naivneže, ki hodijo na pošto še po polomljenih stopnicah!

... DOMA V SOLKANU, se ne bi bal starosti — saj »Dom bratstva« bo še tudi čez pozna leta enako gostoljubno nudil zavetišče za preganjane zakonske može. Konec koncev je to vendar kulturni dom in ne oštarija!

... KINOOBISKOVALEC v Šempetru, bi si pred vsako kino predstavo sposodil v muzeju viteški oklep — potem bi lahko upal, da se živ in zdrav prerinem do blagajniškega okenca!

... NOVOMEŠKA GOSPODINJA na Ljubljanski cesti, bi nehal metati smeti

in odpadke skozi okno, ker je na ulici že tudi brez tega dovolj prahu in nesnage.

ČE BI PA BIL dopisnik »Totega lista«, ne bi tega prav gotovo nikomur povedal, ker bi rad vsaj še nekaj let obdržal zdrave ude in celo glavo...

Ljubljanski čudež

Tramvaj, ki je počakal na zvezo...

NESREČA

Dva znanca se srečata na cesti. Prvi ima obraz strahno otekel in ves povezan.

»Kaj pa je s teboj? Si imel karambol?«

»Nekaj podobnega. Na zobni ambulanti so mi izdrli zob.«

VPRASANJE PRIZADETIH

»Ali je res samo slučaj, da so v Mariboru na mestnem zboru obravnavali istočasno zobno ambulanto in mestno klavnico?«

Nelojalna konkurenca

MALI OGLASI

MENJAM STANOVANJE

— soba in kuhinja z naj-sodobnejšim komfortom: stranišče v bližnjem (ca. 800 m) oddaljenem studenskem gozdu, drvarnica iz prijaznosti na sosedovem dvorišču (brez nevarnosti, da vam jo kdo ukrade, ker nima niti sten niti strehe), klet in podstrešje izvrstno zavarovana, saj je vhod tudi za stanovalce prepovedan, zasilna shramba in sušenje perila — tudi iz prijaznosti pri drugem sosedu, voda pri tretjem sosedu... Soba ima razen pravega še en poseben vhod, ki ga je dal lastnik iz prijaznosti prebiti na lastne stroške v steni sobe. Če bi bila na tej odprtini še vrata, bi bilo stanovanje kar idealno, ker je lastnik silno prijazen, posebno, kadar ne vidi strank! — Stanovanje je po kvadraturi in komfortu primerno za petčlansko družino ali kakega stanovanjskega referenta... — Cenjene ponudbe pod »Vedno zabavno na Limbuški 75« pošljite upravi »Totega«, kjer lastnika hleše s hrepenenjem pričakujejo!

BREZ SLEDU je izginil priljubljeni in prepotrebni STRIC BON-TON. Če kdo kaj ve o njem, ali ga je kje videl, naj javi proti nagradi na upravo lista pod »7 dni«!

LEPO NAGRADO dam osebi, ki mi priskrbi samsko stanovanje, ne da bi bilo vezano na »pomoč v gospodinjstvu« (sekanje drv, varovanje otrok, ribanje tal itd.). Samo resne ponudbe pod šifro »Vzdih preganjane nedolžnosti« na upravo lista.

ČUDEŽNI DOKTOR

— Pred leti je tudi mene zdravil tak čudežni zdravnik-samouk!

— No — in ste ozdraveli?

— Pa še kako! Po treh tednih sem moral k pravemu doktorju!

DOMAČI ČUDEŽI

Garderoba, kjer še niso zmešali nobenega plašča...

Knjiga, ki jo vsakdo vrne, če si jo sposodi!

Prostor, kjer še niso ugotovili gospodarskega kriminala...

MLEČNA POEZIJA

(ALI NABRISANI CEFIZELJ)

Cefizlja v Ljubljani so na smrt obsodili, a par dni pozneje — iz ječe spustili. »Teja bi ne smeli sodniki storiti!«, ogorčeno vzkljknil bo kdo morebiti, »Cefizelj je vendar razbojnik nevaren!« Predragi čitatelj — ugovor je stvaren, a kaj, ko sodnijo je lump knokantiral, poslednja je želja tako definiral: »Poprej, ko oblečem mrtvaško obleko, enkrat bi v mlekarni rad kupil še — mleko!« Z glavami so resni sodniki zmajali, z glavami zmajali, takole dejali: »Žal želje ne moremo te ti spolniti, ker mleka v mlekarnah ni moči dobiti!« Tak' smrtna obsodba odšla je po vodi, za kazen Cefizelj — po mleko zdaj hodil!

O MARIBORSKI DOBRI IN SLABI VOLJI

»Kam greš, če se hočeš razvedriti?«

»V kino 'Udarnik'.«

»Kateri film pa vrtijo?«

»Saj ne grem zaradi filma.«

»Temveč?«

»Opazujem ljudi, kako se mučijo, da bi razbrali številke na sedežih.«

»In zakaj postaneš potem slabe volje?«

»Ker poslušam trikrat 'efektno' govorno reklamo.«

NITI GOVORA O POMANJKANJU PREMOMA...

Janez ves vesel pozdravi Franca:

»No, kaj praviš k temu krasnemu vremenu?«

»Pssst!«, pravi ta tajinstveno. »Izgleda, da jim zgoraj primanjkuje ledu...«

»Kam pa greš, če hočeš postati slabe volje?«

»V oba mariborska kina. Najprej grem ob štirih v 'Udarnik', potem ob šestih v 'Partizan' in končno ob osmih zopet v 'Udarnik'.«

EINSTEIN IN NOGOMET

V ponedeljek sem šel razigrane volje v službo. Branik je zmagal proti Veležu 5:1.

Vse na svetu se mi je zdelo lepo. Dvigalo v hiši ni funkcioniralo.

»Krasno,« sem si dejal, »nič ne bo škodilo mojim kostem, če bom šel enkrat peš iz petega nadstropja!«

Celo žvižgal sem, ko sem stopal po stopnicah navzdol.

V veži sem videl na zidu napis: Kljuše je osel!

Vzel sem iz žepa svinčnik in še dodal pred samostalnik »osel« pridevnik »velik«.

Pred hišo mi je križal pot moj nekdanji službeni kolega, ki me je baje izpodrinil z mojega prejšnjega službenega mesta, katero mi je donášalo mesečno 2000 din funkcijske doklade.

»Zdravo, Miško!« sem ga pozdravil.

Začuden me je pogledal, kajti od takrat se še nisva pozdravila.

Ko se pomikam proti svojemu uradu, naenkrat nalem na knjigovodjo Ški-

leža, nogometnega navijača Branika števil. 1.

»Zdravo, Skilež!«
»Zdravo, Kljuše! Koliko pa je bilo na koncu Velež — Branik!«

»Pet ena!«
»Saj sem vedel!«
»Tega pa res nisi mogel vedeti!«

»Jasno, da sem vedel! Dragi moj, brž ko je Rebec zabil prvi gol za Velež, sem jo pobrisal z igrišča domov in od jeze naravnost v posteljo!«

»Kako to?«

»Ali misliš, da sem svoje živce kupil? Nedeljo za nedeljo čakam na Branikovo zmago! Zadnje nedeljo v sezoni grem končno na tekmo, pa ti že v peti minuti zabije Rebec prvi gol za Velež!«

»Dobro, zakaj pa nisi počakal, da bi na koncu užival?«

»Užival, če so jih dobili pet komadov!«

»Jasno, pet komadov, ki jih je dobil Velež!«

»Kakšen Velež?«

»Saj je bilo vendar pet ena za Branik!«

»Kaaaaj?«

»Jasno! Plaznik je dal dva, po enega pa so dali Norkovič, Dugandžija in Vitek!«

Skilež je zacvilil od jeze, veselja in žalosti, ker je bil tako nespameten, da je šel domov; ker je Branik zmagal in ker ni videl tekme do konca. Udaril me je po rami in odhitel dalje.

Pomislil sem: tudi v nogometu ima Einstein prav.

Kako je vse relativno na svetu!

SUHO PLAVANJE

Za Pohorju se je vršil zadnje nedeljo suhi slalom. Nekateri pravijo temu tek. Škoda, da ni tekel tudi Mihalič, da bi dosegel tudi v smučanju prvo mesto.

V ponedeljek sem srečal nekega funkcionarja plavalnega kluba. Dejal mi je, da bodo sedaj pričeli v klubu začetrniki s suhim plavljanjem.

»Kako to?«

»Ker nimamo bazena!«
»Kako si pa predstavljaš suho plavljanje?«

»Takole: plavalci bodo pozimi tekali po telovadnicah gor in dol in si bodo mislili, da plavajo!«

»Pa si bodo lahko mislili da plavajo?«

»Seveda! Tekali bodo v minimalkah, ob stenah pa bodo postavili vedra polna vode, da bo njihova fantazija bolj bujna.«

»Koliko časa pa bodo tako igrali?«

»Skozi vse zimske mesece!«

»Kaj pa potem v sezoni?«

»V sezoni pa jih bomo naučili na otoku plavati!«

ALI — ALI...

Dva kibica takoj po nedeljski tekmi:

— To so dečki in pol!
— Koga imaš v mislih?
— Branikove nogometaje vendar!

— Zakaj neki?
— Eh, saj si vendar videl, kako so zasolili Velež! Zmagajo tako, kot se

V ČEM JE TAJNOST MONTGOMERY-PLAŠČEV?

V zadnjem času so prišli v modo Montgomery plašči. Proizvodnja teh plaščev je za petindvajsetkrat presešla »mirnodobsko«. Izdelujejo jih rjave, sive, zelene, rdeče, plave in vsakdo ob vsakem času nosi samo Montgomery plašč.

Zakaj? Kje je vzrok? Poseben specialist »Tote-ga« se je pozanimal za stvar in dognal sledeče:

Montgomery plašč je nepremočljiv, kar pomeni, da če se enkrat namoči, tudi po nekaj tednov ne izpusti vode iz sebe. Neverjetno hitro se ga oprjemlje razna umazanija in madeži — to ima posebno rad — razno tega pa na vsako posamezno kapljico vode različno reagira, menja barvo ko kameleon, se krči, razteza, trga — skratka, poln je muh in zelo drag, toda zelo trpežen. Včasih traja tudi leto, dve, preden ga je mogoče prodati v kakšni starinarnici ali pa pri podjetju za odpadke.

Toda zakaj potem nosi vsak samo Montgomery

plašč? Zakaj, vas vprašam? Zakaj kupuje vsakdo samo Montgomery plašč? Ne vem! Jutri si kupim še sam enega...

Ali smo — ali nismo?

— Tovarišica učiteljica, vi lahko pišete kakor hočete — mene pa pustite pisati kot se meni zdi! Končno, saj se vendar demokratiziramo...!

DVOJČKA

— Naša domača dvojčka Odred in Branik sta postala res strah in trepet!
— Le za koga neki, če sta pa oba bolj ali manj na repu tabele!
— Za najboljše na tabeli vendar!

STARA RESNICA

— Da, da! Slabe kuharice priskrbijo zdravnikom polovico njihovih pacientov!
— ... da, in dobre drugo polovico!

ČAS

spodobi — z visokim rezultatom!

— Seveda, seveda, saj drugič z visokim rezultatom tudi — zgubijo!

»Sinko moj, zdaj pa je že čas, da pogledaš za kako ženo!«
»Čigavo, očka?«

NASVET

Slavni režiser de Sicca je dal moškimi takle nasvet:

»Ne pozabite reči ženi, ki ji dvorite, da je popolnoma drugačna od drugih! Verjela vam bo. Potem pa lahko delate z njo, kot z vsemi ostalimi!«

SLAB SPREJEM

Pred nekaj tedni. Mariborski športni poročevalec telefonsko poroča beograjski agenciji:

— Danes je domači Branik izgubil proti Mačvi z rezultatom 7:1...

— Kako, kako? Zdi se mi, da nisem dobro razumel. Bi mi hoteli črkovati številki...

Minulo nedeljo. Mariborski športni poročevalec spet telefonsko poroča beograjski novinarski agenciji:

— Danes je domači Branik zmagal proti Veležu z rezultatom 5:1...

— Kako, kako? Zdi se mi, da nisem dobro razumel. Bi mi hoteli številki črkovati?

TEŽKO STALIŠČE

Blagajnik Branikovega nogometnega kluba se praska po glavi:

— Preklete! Ti nogometaji nas bodo uničili!

— Zdej te pa res več ne razumem! Saj so vendar zmagali — in to celo s famoznim rezultatom 5:1!

— Prav zato! Za vsak dosežen gol v primeru zmage dobi vsak igralec nastopajoče enajstotice po pet sto dinarjev...

Kako si Jurček predstavlja

»Blagajnik« pred blagajnami kinematografov...

BRIDKOSTI S SLOVENŠČINO

Srečal sem Filipa. Filip ni slab fant — le silno dojemljiv je.

»Ti — si gledal tale celuloid?«

Debelo sem ga pogledal.

»No,« je dejal pojasnjujoče, »mislim film! Rečem ti, odlični papir!«

Vedno bolj debelo sem gledal.

»Eh, saj veš, kaj mislim: scenariji! In režiserjev zloščijivi stoli! Rečem ti, bomba!«

Prijel sem ga za roko — morda mu je slabo!

»Saj veš, da mislim režijo!« je dejal razdraženo. »Razen tega umakni svoje beljakovine, fosfate in krvno plazmo!«

Ubog fant, sem pomislil, zdaj je konec z njim! V duhu sem preštel denar, če bo dovolj za venec... Filip pa je otresel svojo roko s svoje in dejal:

»Seveda mislim tvojo roko! Tebi se vidi, da ne bereš časopisov in se ne znaš izražati! Zakaj ne bi smel govoriti o tvojih beljakovinah, fosfatih in krvni plazmi, če mislim tvojo roko? To je vendar slikovitost sloga!«

Zle slutnje so me navdajale!

»Toda, kje si se tega vendar navadil, človek?« sem vzkliknil.

»Preberi poročilo o tekmi med Anglijo in Madžarsko v Slovenskem poročevalcu, pa boš videl — tam tudi govori namesto o žogi, da so igrali najprej z belim usnjem, nato samo z usnjem in končno celo z okroglim usnjem! In ne morem si pomagati — tak slikovit slog mi je pač strašno všeč...«